
k.kabai lóránt

alba

alvóbaba bújkál, neheztel, és felébred.
énekel, talán még azelőtt, hogy felébredne.
rólunk álmodik, ahogy együtt alszunk.
mindketten álmodunk; én hozzá beszélek,
ő fölém hajol, és énekel nekem.
álmodik a lány, felsikolt, nyugtatgatom.
nyögdécsel egy cseppet, még alszik;
édesen álmodunk, szorosán egymáshoz simulva.
alvóbaba bújkál, neheztel, és felébred.
engem álomban talál maga mellett, felébreszt.
felébredek; egyedül fekszem az üres, gyűrött hajnalban.

korbács

*„és eleje nem lévén a történetnek,
vége sincsen.”
(clive barker)*

nincsenek kezdetek. nincs első pillanat;
nincs olyan szó vagy hely,
amely ennek a történetnek,
vagy általában egy történetnek
az egyetlen lehetséges kiindulópontja lehetne.
a szálak mindig összefonódnak
egy korábbi történet szálaival,
és az azt megelőző történetekéivel;
bár ahogy az elbeszélő háttérbe szorul,
a kapcsolódások egyre bizonytalanabbnak tűnnek,
mert minden kor a saját ábrázatához igazítja a történetet.
így lesz a pogányból szent és a tragikusból mulatságos;
a nagy szerelmek érzelgőssé sorvadnak,

a démonok felhúzzható játékszerekké zsugorodnak.
nincs megállás. ide-oda jár az inga:
valóság és fikció, anyag és szellem,
millió módon fonódnak össze,
és talán csak egyetlen közös vonásuk van:
hogy megbújik közöttük egy parányi részlet,
amely idővel világgá nő.
teljesen önkényes tehát a választás, hogy honnan indulunk.
egy pontról, valahol a félmúlt és a közeljövő között.

innen, például.

viszony által homályosan fenntartva

kemény istvánnak

ha ezen az órán, ebben az időpontban
ugyanarra a helyre lépnék be,
ugyanoda térnék be, ahová egy héttel ezelőtt
ezen az órán, ebben az időpontban,
akkor ugyanaz fogadna,
ugyanazok lepnének meg.
azt mondanám, semmi sem változik feltétlenül.

és úgy lenne, semmi sem változik feltétlenül,
ezen az órán, ebben az időpontban,
ugyanarra a helyre jönnék, ugyanoda,
ugyanaz fogadna, ugyanazok.

most pedig mindent kisatírozok gondosan.